
ONKRAJ ŠTAKORSKE FAZE

NEVEN JOVANOVIĆ

Prsti kojima je Jakov Okov, honorarni tajni agent, obuhvaćao mirišljavu ručicu visokog državnog dužnosnika donedavno su migoljili u obilato namočenoj domaćoj bibiki čija je vlasnica bila instruktorica borilačkih vještina iz reprezentativnog hotela u kome je Jakov Okov odsjeo.

“E, o, u, ono-hrmph, međndno, baš, Okov, vid', jel?” rekao je dužnosnik i uzdahnuo. Jakov Okov odgovorio je istim jezikom. Neobično je bilo ponovo uzeti u usta te i takve riječi, nakon toliko godina, kontinenata, pasoša i misija.

Salon je bio pun velikih moćnika male zemlje; motali su se uokolo, pušili kao Turci, premjeravali jedni druge i smješkali se porculanskim zubčićima, držeći na ušima bukete mobitela. Centar interesa bio je televizor. Ondje se vidio prizor poznat s apsolutno svakog ekrana kraj kojeg je Jakov Okov prošao tijekom svog hitnog puta kroz malu zemlju. Kratki sadržaj: demokratski izabrani predsjednik i državni te nacionalni poglavica male zemlje, okružen arsenalom mikrofona. Situacija je malo podsjećala na sličicu iz stripa, na istraživača koga iznenada opkole koplja ljudožderskog plemena.

Demokratski predsjednik i poglavica, dok su ga špricali orgazmi fotografskih fleševa, govorio je: “U, e, hrmgh...” (FLEŠ!) “da, ne, umf, šu! odluka” (FLEŠ!) “nacjnl, mrtvrn”, (FLEŠ!) “pltčk, kasno, ja... ne, da, organizacija, greška, moja, suočitse, prznajem, sprdčno, e, nacija, naučit...” (FLEŠ! FLEŠ! FLEŠ!)

Nešto je u tome strašno uzrujalo moćnike i dužnosnike. Pred očima Jakova Okova zrak se od nervoze zgusnuo u tijesto, mobiteli su se još čvršće zalijepili na uši, a dužnosničke su se oči zacaklile sluđenim sjajem. Netko nije izdržao i počeo se hi-

sterično smijati, netko se dovikivao s kraja na kraj prostorije napadno demonstrirajući srčanost, neko je staklovinje padalo i razbijalo se stoljećima. Konobar koji je došao počistiti bio je vrlo atraktivan.

Iz nervoznog političkog tijesta ponovo se materijalizirao dužnosnik s mirišljavom ručicom. Gledajući u svim drugim smjerovima osim u Jakova Okova, odišući parfemom čija je svježina bila krajnje neprikladna, dužnosnik je mrmljao o radnom sastanku, bijelom salonu i mjerama opreza. Jakov Okov našao je u mrmljanju svježeg samljevena zrnca prestrašenosti. To je bio dobar znak za posao.

U pauzi radnog sastanka, pred ogledalima toaleta, Jakov Okov obilato je svršio u vrući uzani šupilili atraktivnog konobara.

Ispostavilo se da će u maloj zemlji zadatak Jakova Okova, honorarnog tajnog agenta čija je satnica iznosila 1000 dolara plus troškovi plus porez, biti upravo demokratski izabrani predsjednik i državni te nacionalni poglavica male zemlje. Odnosno, stanje u Predsjednikovoj nutrini.

Problem se svodio na sljedeće: Predsjednik se promijenio. Tu su se pitajske najave iz navodno neovisnih senzacionalističkih medija slagale kako s izvještajima međusobno zavađenih tajnih službi, tako i sa svjedočanstvima i ocjenama utjecajnih čimbenika iz neposredne Predsjednikove blizine. Naravno, Predsjednik se 296 promijenio na način koji nije odgovarao mirišljivoj ručici i ostatku ekipe.

Gledajući unatrag, čini se da se prvi simptom javio u omiljenom sportu. Kao što se zna, demokratski izabrani Predsjednik i Poglavica mora imati omiljeni sport. U slučaju ovog Predsjednika bio je to, da prostiše, badminton. (Okupljeni dužnosnici tu su načubili usne u zajedništvu posprdnog mačizma; Jakov Okov nije našao za shodno podsjetiti ih da je badminton olimpijski sport.) Malopomalo, mic po mic, javljao se dojam da je Predsjednik igrajući svoj tjedni badminton počeo uživati u *igri* umjesto, kao što Predsjedniku priliči, u *pobjeđivanju*. Umjesto da koristi prilike koje su mu omiljeni suigrači taktično pružali, Predsjednik je počeo igrati poput djece i izletnika: prilično neozbiljno i nedostojanstveno, nastojao bi što više puta vratiti lopticu preko mreže. Znalo se čak događati da je naglas brojio vraćanja, sve uzbuđenije kako je broj rastao. "Bilo nam je svima malo neugodno", slušao je Jakov Okov sa strogo pov. vrpce, "osim njemu."

Usporedno s pristupom badmintonu, otkrilo se, Predsjednik je mijenjao i pristup radu. Dosta je vremena trebalo dok su zainteresirane strane inženjerskim informativnim metodama došle do zaključka da Predsjednik *zaista* čita novine i elaborate koje bi mu svakog jutra isporučivali na kilograme. Kad je dospijevao to pročitati, inženjerske metode nisu rasvijetlile. Osim toga, Predsjedniku više ni-

su bile dovoljne prve stranice, ili prvi naslov koji bi ga razveselio ili razljutio. Kad se tome doda iščeznuće Predsjednikova entuzijazma za protokolarne ceremonijale – bilo je vrijeme da zvona zazvone na uzbunu, i da Jakov Okov hitno doputuje u malu zemlju.

Prelazak od znanja na djelovanje otežavala je okolnost da je Predsjednikov dvor, taj feudalni sustav savjetnika, intimusa, povjerenika i poznanika u vječnom previranju, bio i dalje rascjepkan na mnoštvo suparničkih tabora. Dok se javio konsenzus o novom vjetru u jedrima državnog broda, već je Predsjednik nenajavljeno, neočekivano, ničim izazvano, ali nezaustavljivo povukao par zbilja zabrinjavajućih poteza. Reorganizirao je Vladu. Reorganizirao je Predsjedničku pisarnicu. Na prvi pogled, ništa neobično; Predsjednikova sklonost kadrovskom pasijansu bila je općepoznata. Tek se na drugi pogled ispostavilo da ljudi za koje su u jednom taboru mislili da su igrači drugih tabora zapravo nisu bili ničiji igrači. Pazite: *ni-či-ji*. Zvuči nevjerovatno, ali: pod jedan, u maloj je zemlji bilo ljudi koji nisu bili ničiji igrači; i pod dva, Predsjednik je te ljude uspio odnekud iskopati. Da li iz vlastite glave? Da li iz kontakata s protudržavnim snagama? Domina su počela padati, a panika rasti. Uspješno je diskreditirano tek nekoliko novih figura; uobičajeni kanali do Predsjednika počeli su se zaštopavati; pojavila su se šaputanja o krizi. I onda je sve definitivno otišlo k jarcu. Predsjednik je, naime, našao ljubavnicu.

Važna saznanja o ovome potonjem htjela je Jakovu Okovu, osobno i isključivo, priopćiti gospođa Predsjednikova supruga.

Prva gospođa, uokvirena profesorskim naočalama i pravedničkom trajnom, bila je mediteranski nespupana u svom sredovječnom bijesu. Jakov Okov bio je pusta ozbiljnost i strpljiva sućut. Pritom se u intimi vlastite glave zabavljao zamišljajući bujne zaljuljane cikolabunde i na njima pupupuljice s velikim aureolama; i jednim i drugim raspolagala je Prva kći, koja je također prisustvovala povjerljivom razgovoru i naginjala prema Jakovu Okovu svoj zabrinuti njegovani dekolte.

Prva gospođa okončala je prvu partiju bješnjenja i izvadila iz sefa set inkriminirajućih fotografija. Zbog toga je Jakov Okov bio ovdje; na tim je fotografijama prva gospođa sjedila kao kokoš na jajima, kako su se šarmantno izražavali glavni poslodavci Jakova Okova. Gospođa je znala izvući maksimum iz svoje neugodne situacije.

Na inkriminirajućim fotografijama dobro su se zabavljali Predsjednik i neka žena. Sjedili su u nekom vrtu. Žena je bila prilično okruglasta, zapravo debela, i daleko od mladih godina. Kao i Predsjednik, uostalom. Oči Jakova Okova suzile su se. Najnaopakija stvar na tim fotografijama vrištala je do neba: *ljubavnica ni-*

je uopće izgledala onako kako ljubavnice trebaju izgledati. Najmoćniji čovjek u državi (dobro, malo i operetnoj, ali ipak državi) može, uz domete svojih tajnih službi, neograničenih ovlasti i financijskih sredstava, diskretno dobiti koju god bibiku poželi; od najskupljih i najegzotičnijih kurvi, preko silikonskih supermodela, do četrnaestogodišnjih Lolita-jumferica. Pored svih tih orgastičkih potencijala, Predsjednik se odluči za ovo na slici. Jakov Okov s nelagodom je zamišljao boravak svoje moćne batude, svoga silnog dubodebla u tom tustom, ostarjelom međunožju.

Međutim. Međutim, još je jedna okolnost vrištala do neba: Predsjednik je izgledao kao da se odlično zabavlja. Poza u kojoj ga je uhvatila skrivena kamera bila je za povijesnu ličnost priznate važnosti krajnje uznemirujuća, krajnje atipična. U toj pozi Jakov Okov, ma koliko se naprezao, nije mogao prepoznati nijednu obilježavajuću karakteristiku karizmatičnog vođe, asketskog revolucionara i patrijarhalnog poglavara; nigdje se nije vidjela poznata kombinacija autoritativnog dostojanstva, dostojanstvene autoritativnosti, te nepokolebljive svijesti o vlastitom autoritetu i dostojanstvu. Predsjednik je uznemirujuće sličio na običnog čovjeka, i to na sretnog običnog čovjeka. Ili običnog sretnog čovjeka. Istu je auru, istu sreću i ispunjenost, imala ljubavnica-valjušak; ista je aura strujila između to dvoje ljudi.

Jakov Okov izjavio je stručno:

“Hm...”

298

Jakov Okov u svojoj je nutrini osjetio komešanje vrlo sumnjivih osjeta i osjećaja, impulsa tuđih zdravom muškarcu u punoj muškoj snazi. Jakov Okov djelovao je brzo i odlučno: ustao je, ispričao se, raspitao se za lokaciju prve kupaoznice i tamo, usred higijenske podatnosti i velebnih sanitarija, lagodno odđurkao zamisljajući prsata prsa i stegnuta stegna prve kćeri, puštajući da vreli mlaz moći iz njegove moćne batude zapljusne pločice od kojih je svaka treća bila ukrašena zlatnom varijantom državnog grba male zemlje.

Kad se Jakov Okov, neopranih ruku i s tinjanjem pod trbuhom, vratio sugovornicama, prva ondulacija saopćila je još jednu ekskluzivnu, i, naravno, neugodnu informaciju. Dapače, novost. Prsa prve kćeri počela su se gibati u brzem ritmu.

Upravo toga jutra, prilikom doručka, Prvu suprugu nenajavljeno je posjetio Predsjednik. Došao je da joj priopći kako više neće dolaziti kući, kako njihova veza već odavno ne funkcionira i kako je najbolje da se raziđu. Drugim riječima, demokratski izabrani predsjednik i državni poglavica, usred svoga petog četverogodišnjeg mandata, nakon trideset godina braka zatražio je razvod.

Prva gospođa s perspektivom Prve raspuštenice (još k tome prve Prve raspuštenice u povijesti male zemlje) cičala je kano ljuta guja. Usprkos svojim

formalnim i neformalnim moćima i utjecajima, usprkos obiteljskim milijunima u švicarskim bankama, na trenutak je čak nalikovala običnom unesrećenom ljudskom biću.

Kad se vratio u hotel najviše kategorije, Jakov Okov bio je prilično umoran, a još je puno posla bilo pred njim. Zato mu je dobro došla okolnost da je negdje u dubinama raskošnog apartmana naišao na vlastitu suprugu. Supruga je zajedno s Jakovom Okovom doputovala u malu zemlju i radila tamo sve ono što već rade supruge tajnih agenata dok su muževi na tajnim misijama. Sada ju je Jakov Okov, bez puno kompliciranja, pustio da ga zavede po najnovijem receptu iz ilustriranih ženskih magazina. Poslije ju je ostavio da, izmoždена sladostrašću, zadovoljno ječi na afganistanskom tepihu i prešao u radnu sobu.

Jakov Okov stavio je svoje naočale plemenitog dizajna, uključio prijenosni kompjuter najnovije generacije, i zaplovio oceanom informacija, slijedeći Predsjednika iz minute u minutu, saznajući o njegovom javnom i privatnom, političkom i emotivnom, zdravstvenom i idejnom stanju i životu više no što je itko ikad smio, mogao i htio saznati.

- 299 Vrijeme je bilo, kako je dao do znanja dužnosnik s ručicom, *važn čib'nik*, no nakon petnaestak neprekidnih sati hi-tech analize iracionalni je impuls naprosto digao Jakova Okova iz dizajnerske fotelje i povukao honorarnog tajnog agenta u neplaniranu i nemotiviranu šetnju ulicama glavnog grada male zemlje. Jakov Okov uvijek je slijedio svoje iracionalne impulse, pogotovo kad su išli uz dlaku nervoznim visokim dužnosnicima. Tako se održava reputacija; klijenti vole one koji im pljuju u lice.

Jakov Okov, honorarni tajni agent, klizio je ulicama glavnog grada metalik crnim mercedesom C 38 AMG, bešumno prolazeći kolnike i pločnike na kojima je proveo onih dvadesetak bespomoćnih godina prije nego što je postao honorarni tajni agent, prije nego što se zauvijek odselio u svijet globalnih interesa, velikih zvjerki i velikih novaca. Glavni grad izgledao je još uvijek jednako besperspektivno kao i u mladosti Jakova Okova; bijeda i nesreća, bijes i umor, nasilje i besmisao, sve pod tankom, ali kričavom glazurom potrošačkog društva.

U jednom trenutku, u jednoj pješačkoj zoni, mercedes nije mogao dalje. Trg ispred njega bio je zakrčen ljudima; kao otoci stršala su iz gomile nasukana vozila javnog prijevoza i policijski oklopni transporteri; leljali su se transparenti i državne zastave; užurbane jedinice ljudskog mravinjaka strujale su oko mercedesa takvom frekvencijom da nije bilo lako otvoriti vrata. Jakov Okov napustio je mercedes i umiješao se u demonstracije.

Izašavši iz klimatizirane maternice mercedesa, Jakov Okov očekivao je atmosferu gnjeva i frustracije, atmosferu na kakvu su ga navikli vječni javni prosvjedi njegovog djetinjstva i mladosti. Ono na što je naišao iznenadilo ga je.

Nije bilo agresije. Premda su se u zraku nepogrešivo osjećale note napetosti i povišenog adrenalina, lica nisu bila niti zategnuta i siva, niti iskrivljena u grimase mržnje; umjesto prijetećih urlika i skandiranja prolamale su se salve smijeha iz stotina neusklađenih grla; smijeh je bio više veseo nego nervozan. Nije bilo dima zapaljenih kontejnera i prevrnutih automobila; nije bilo sumanutih pogleda nogometnih navijača, lanaca i kamenica. Agenti u civilu, koje je Jakov Okov bez problema prepoznavao među demonstrantima, izgledali su zbunjeno.

Dok je napredovao prema epicentru demonstracija, tamo gdje je znao da će naći policijske snage postrojene u tri kordona (u prvom su obični policajci, u drugom oni sa štitovima u kacigama, u trećem naoružani specijalci u vojničkim uniformama), Jakov Okov osjetio je još nešto. Ono uzbuđenje, ona napetost i adrenalin koji su lebdjeli u zraku bili su čisti seks. Svi demonstranti među kojima se gurao Jakov Okov, ženski i muški, zgodni i ružni, mladi i stari, svi su izgledali blago narajcani. Jakov Okov gurao se među uzbibalim cikolabundama koje su ponosno ispunjavale uske majice, među brežuljcima napola ukrućenih batuda, među vlažnim usnama i blago nefokusiranim očima, među ocrtavanjima grudnjaka i gaćica, među raskopčanim gumbima i naježenim muškim bradavicama, među pupkovima i refulima feromona.

300

Jakov Okov bio je kadar bez po muke do balčaka izgombocati tri, pa čak i četiri komada istovremeno; što službeno, što privatno sudjelovao je na lijepom broju raznospolnih grupnjaka; dobro je poznavao orgije moćnika i zvijezda (uključujući, dakako, i one sa sadističkim elementima); dakle, masovni seksualni zanos za Jakova Okova nisu trebali biti ništa novo. A opet, seksepil gomile demonstranata na glavnom trgu male zemlje ispunjao je Jakova Okova nečime što honorarni tajni agent praktički nikad nije iskusio. To ga je uznemirilo. Pogotovo zato što je malu zemlju napustio zbog njezine kronične nestašice dobrog seksa.

Jakova Okova zahvatila je uznemirenost slična panici. Promijenio je smjer kretanja, nisu ga više zanimali prvi redovi demonstranata koji su s glava policajaca iz kordona skidali kape i tim kapama igrali odbojku. Nemilosrdno laktareći sve koji su mu bili na putu, Jakov Okov stigao je do ruba trga i našao prikladnu otvorenu vezu. Nekoliko je časaka teško disao naslonjen na zid, onda je struja gomile u blizinu Jakova Okova nanijela prihvatljivo atraktivnu devetnaestogodišnjakinju, sa četvorkama i s rinčicom u nosnici; očito je tražila ostale iz svoga društva. Usprkos tome, bibika je za Jakova Okova odvojila jedan sočan pogled i polusmije-

šak. Brzinom munje Jakov Okov ju je zgrabio, pokrio joj usta i odvuкао je u vežu; polegao ju je iza jednog parkiranog automobila, navukao joj njezinu vlastitu majicu preko glave da služi kao prigušivač i sputa joj ruke, te je izgombocao do besvijesti. Negdje pred kraj zazvonio je mobitel Jakova Okova. Zvao je dužnosnik mirišljave ručice, da javi da su u gradu demonstracije radi podrške Predsjedniku.

“Znam”, rekao je Jakov Okov, honorarni tajni agent, dižući bibikine noge visoko u zrak.

Brodica bila je leut, osam metara dugačak, širok tri, s gazom pola metra, s jarbolom, sošnim jedrom i flokom. Jedra su bila crne boje. Brodica bila je izgrađena 1910. u Trogiru, u škveru majstora Strojana; sadašnji vlasnik izvadio je Perkins od 35 KS kojim je brodica bila naknadno opremljena, te se u najnovije doba, kao i davne 1910, brodica, krštena *Kirka*, kretala na jedra ili pomoću četiri duga vesla.

Brodica je počivala u jednoj uvali na jednom otoku nekih 400 kilometara zračne linije udaljenom od glavnoga grada male zemlje, kad je spokoj mediteranskog popodneva udaljenog od civilizacije narušila jahta serije Nimbus Rdys, model 280 coupe, pod punim gasom. O jahti je dovoljno reći da ju je država platila 120 000 dolara, a da nisu puno preplatili. Za kormilom Nimbus Rdysa, u Paul & Shark ljetnom jedriličarskom outfitu, i bosonog, kočio se Jakov Okov. Na pramcu se sunčala njegova savršeno depilirana, brončano potamnjela supruga, malo zlovoljna jer joj je prije nekog vremena vjetar u more odnio posljednji broj *Voguea*.

Jahta se zaustavila bok uz bok kraj brodice *Kirka*. Gibak i opasan poput tigra, Jakov Okov izvio je svoje Paulom & Sharkom odjeveno tijelo i preskočio na drugo plovilo. Nešto manje elegantno Jakova Okova slijedila je supruga, koja je na sebi i dalje imala samo svoje supermodelsko tijelo, sa svim pripadajućim njihanjima i presijavanjima.

U brodici je bio samo jedan čovjek. Ustao je da ih dočeka. Jakov Okov nije gubio vrijeme; bacio se na čovjeka, izvrnuo mu ruku, srušio ga na dno broda, čovjek nije stigao ni viknuti. Mirisalo je na drvo, duhan i more.

“Tripun Depikolozvane, sin Frane, 52 godine, komunikacijski inženjer, donedavno pri Pisarnici Predsjednika”, procijedio je kroz zube Jakov Okov. Hrskavica čovjekovih zglobova negodovala je pod silom koju je razvijao Jakov Okov; osjećao je bespomoćno, na suncu ugrijano čovjekovo tijelo kako leži pod njegovim. “Odgovorit ćete mi na par pitanja.”

Čovjek po imenu Tripun Depikolozvane, odjeven kao svaki primorski i dalmatinski barba sve do majice s plavim prugama, stenjao je. Dok ga je Jakov Okov rušio, udario je u rub broda i rasjekao obraz.

“Pusti me, čovječe, surađivat ću”, prostenjao je barba na kraju. Jakov Okov ga je pustio. Barba je sjeo na klupu, držeći se za obraz.

“Manijak”, bunio se, istovremeno prestrašeno prateći kretanje Jakova Okova; od bola su mu tekle suze. Vidjelo se da je T. Depikolozvane nenaviknut na fizičko nasilje i nespreman za nj; Jakov Okov znao je da ga čeka lak posao. Tim bolje; dužnosnici su već počeli gubiti glave.

“Ništa nisam skrivio”, rekao je barba, “i odgovorit ću na svako pitanje, da pokažem da nemam što skrivati. Neću ni pitati tko vas je ovlastio da me maltretirate. Znam dobro u kakvoj zemlji živimo, i prepoznao sam jahtu načelnika policijske uprave.”

“Milo mi je što ste pametni”, rekao je Jakov Okov, gotovo ljubazno. Daske su iza njega zacvilile; znao je da to sjeda njegova supruga. Barba ju je tek sada primijetio, i to se jasno vidjelo na njegovom licu.

“Nasilnik i ljepotica”, rekao je.

“Skrati jezik dok te ne pitam nešto”, rekao je Jakov Okov i ošamario ga. Barba je skratio jezik.

“Zašto si otišao iz Predsjednikove pisarnice?” upitao je Jakov Okov.

“Privatni razlozi.”

Jakov Okov ponovo ga je ošamario.

“Otišao si prije reorganizacije. Nisi otišao na bolji posao. Sad si nezaposlen, a nemaš ni dužnosničku mirovinu. Prodao si stan u metropoli, a drugi nisi kupio. Nisi krao. Nisi upleten ni u kakav skandal. Nisu te maknuli protivnici. Predsjednik nije bio nezadovoljan tobom. Nisi se razbolio. Nemaš familiju. Zašto si otišao?”

“Bilo mi je dosta grada.”

“To nije normalno. U zemlji gdje je prosječna zarada tristo dolara mjesečno ti zarađuješ tri tisuće – i onda takav posao napustiš preko noći.”

“Smijem uzeti maramicu? Krvarim tu na obrazu.”

“Od čega sad živiš?”

“Od ribarenja.”

“Ne seri. Nisi profesionalni ribar. Od čega plaćaš gorivo? Održavanje broda?”

“Imam nešto uštedevine.”

“Imaš točno tisuću osamsto šezdeset i pet škuda na svim računima. I te novce nisi dirao već tri mjeseca. Sve drugo što si imao dao si za ovaj brod. Od čega živiš?”

Barba se počeošao po uhu.

“Zbilja, od ribarenja. I povremeno prodajem jedan svoj izum.”

“Aha.”

“Evo tu je u kutiji, u štivi.”

“Izvadi”, naredio je Jakov Okov. Barba je poslušao, brže-bolje.

“To su tvoje narudžbe kod tvrtke Lutz Compumachine, Apopka, Florida, SAD, je li tako?”

“Je, oni su moji prijatelji, napravili su mi to...”

“Otvori.” U kutiji, ispod nekoliko slojeva vodonepropusne izolacije i stropora, nalazili su se jednostavni zeleni kolutovi, složeni u stupce. Zeleni kolutovi.

“Hej”, obratio se Jakov Okov supruzi, “donesi moj laptop s jahte. — Čemu to služi?” upitao je onda barbu. Bili su to naoko najobičniji kolutovi od tvrde zelene gume, oni na kakvima bilderi treniraju ručne mišiće.

“To je malo pomagalo za boljitak duha i tijela.”

“Ne igray se sa mnom”, zaprijetio je Jakov Okov i podigao ruku. Barba je ustuknuo. “Razbit ću te ko pičku. I bit će mi gušt.”

“Ozbiljno govorim”, rekao je barba, oličenje iskrenosti. “To je aparat za orgazme.”

“Štaa?” Jakov Okov namrštio je čelo. Supruga mu je upravo dodavala kompjuter; i ona je zastala.

303

“Glupost”, rekao je odlučno Jakov Okov. Barba je zavrtio glavom.

“Nije. Orgazam je, u biti, električno pražnjenje, oslobađanje bioelektrične energije nakupljene u organizmu. A ja sam elektroničar. Ja sam napravio induktor za orgazme.”

“Dokaži.”

Barba je uzeo jedan kolut iz kutije. “Probajte. Spreman je za upotrebu.”

Jakov Okov puhnuo je podrugljivo. “Zašto bih ja probavao? Ja sam orgazmima sasvim namiren. Probaj na sebi. Hajde, da te vidimo.”

“Stvar je u kvaliteti”, rekao je barba tiho. Jakov Okov gledao ga je mrko. Barba je uzdahnuo i stisnuo kolut.

“Ahh!”

“To se može odglumiti”, rekao je Jakov Okov kad su kontrakcije prestale. “Dodaj mi taj kolut i skidaj hlače. Hoću vidjet da si svršio.”

“Meni se čini da jest”, javila se supruga. Grlo joj je bilo malo stegnuto.

“Šuti,” naredio joj je Jakov Okov, okrećući kolut u ruci, pazeći dobro da ga ne stisne. Barba je spustio hlače, za njima i bokserice. Jakov Okov ostavio ga je da stoji tako.

“Samo stisneš?” upitao je napokon.

Barba je kimnuo glavom.

“I odmah svršiš?”

“Apsolutno sigurno. Vrijedi i za muškarce i za žene. Djeluje zapravo i kao pojačalo. Osim toga, pokazalo se – to nisam znao kad sam napravio prototip – da omogućava višestruke orgazme i kod muškaraca. Ejakulacija tu i nije bitna.”

Dok je barba govorio, Jakov Okov pretraživao je datoteke na svom kompjuteru. Točno je znao što traži.

“Deseti travnja. Predsjednik u razgovoru s predsjednikom Paname. Uvećavam detalj s fotografije, i što to viri iz Predsjednikova džepa? Izgleda baš kao ovo što držim u ruci. Depikolozvane, podmetnuo si taj svoj kolut Predsjedniku republike.”

Barba se nakašljao.

“Nisam ga podmetnuo. Dobio ga je uz pismo gdje je točno pisalo o čemu se radi.”

“Znači, priznaješ?”

“Što?”

“Manipulacijama si izmijenio Predsjednikovu ličnost. Isprao si mu mozak tim... tim...”

Volja Jakova Okova bila je dokazano čelična; radi se naprosto o tome da je u tom času osjetio iracionalan impuls da stisne kolut. Kanio je to ionako učiniti kasnije, kad ostane sam, ili možda s nekom ženom u blizini, ali stisnuo je kolut tada, gotovo mahinalno, licem u lice s podmuklim neprijateljem i vjerojatnim teroristom.

Supruga Jakova Okova razrogačila je oči.

Prošlo je tako nekoliko časaka.

Barba Tripun Depikolozvane tiho se sagnuo i ponovo navukao gaće i hlače. Oči Jakova Okova, honorarnog tajnog agenta, tada su se nakratko fokusirale, činilo se kao da će nešto reći, ali njegova je ruka odmah ponovo stisnula kolut i oči su mu se ponovo prevukle staklastom skramom. Po prednjem dijelu napetog platna Paul & Shark jedriličarskih hlačica polako se širila vlažna mrlja u obliku Finske, lijepo vidljiva na popodnevnom mediteranskom suncu. Jakov Okov pao je na dno brodice; tamo dolje i opet je stisnuo kolut.

Supruga Jakova Okova prekoračila je njegovo tijelo i sjela kraj barbe. Barba je namočio maramicu u moru i oprezno čistio posjekotinu na obrazu.

“Moj suprug je tajni agent”, rekla je supruga Jakova Okova barbi. “Zove se Jakov Okov. Niste za njega čuli, jer je tajni agent.” Barba je s odobravanjem škicao suprugine uljem za sunčanje namazane supermodelske cokolabunde.

“Šta mu se desilo?”

“Ništa se ti, gospođo, za njega ne brini.”

“Vi ste zbilja... promijenili Predsjednikovu ličnost?”

“Dao sam mu mogućnost da se izliječi”, rekao je barba.

“Spojio je dva nepovezana faktora. Ustanovio je da je Predsjednikova promjena počela u travnju; onda je gledao tko je sve mogao biti u kontaktu s Predsjednikom, a dao je otkaz. Od svih takvih, vi ste bili osoba koja se najmanje okoristila svojom službom, na bilo koji način. Idealisti su uvijek najsumnjiviji. To sam čula od njega mali milijun puta.”

“Pametno”, rekao je barba, “i cinično.”

“Takav je Jakov Okov. Vi ste idealist?”

“Vaš muž je u takozvanoj štakorskoj fazi”, rekao je barba dok su gledali kako se Jakov Okov grči u štivi, svijesti potamnjele od oblaka sladostrašća. “To je primjer iz laboratorija. Svi imamo u mozgu centar za užitek; ako takav centar u štakorovom mozgu spojiš na elektrode, ako se one uključuju pritiskom na tipku, štakor će tu tipku pritiskati dok ne padne totalno iscrpljen. Tako se desi i s ljudima na početku, kad prvi put iskuse kolut i zdravi orgazam. Ovo je zdravi orgazam, znate; pojačalo je tako jako da nadjača sve tjeskobne impulse.”

“To ste napravili i s Predsjednikom.”

305

“Nije to baš tako jednostavno.” Barba se podbočio i prekrizio noge. Negdje je zakriještao galeb. “Jeste li se kad pitali zašto ljudi igraju igre moći? Zašto se pokoravaju patrijarhalnim autoritetima? Zašto postoje histerični puritanci, mesijanski vođe, beskrupulozni demagozi, pijanci i narkomani, neurotici i nasilnici, frigidne žene i nevjerni muževi?”

“Naša veza je otvorena”, rekla je brzo supruga Jakova Okova.

“Seks. Točnije, orgastička disfunkcija. Možeš pojebati u jednoj noći deset žena po deset puta, a uzalud. Orgastička impotencija: nemogućnost da se doživi pravi, zdravi orgazam. Orgastički impotentna osoba ne usudi se predati. Nema onog slobodnog pražnjenja energije. To ti je to. I onda nastanu viškovi. To je tajna iza igre autoriteta i poslušnosti. Dobro, barem jedna od tajni, ali važna stvar. Zakočena, sputana energija.”

“Ja s tim nemam problema, bogu hvala.”

“Koga svrbi, taj se češe.”

Barba je izvadio iz kutije još jedan kolut, stavio ga u ruku supruge Jakova Okova. Bio joj je ugodan njegov dodir.

“Nemojte još probati”, zamolio ju je barba. “Nisam još gotov.”

“On je uvijek tako napet...” rekla je supruga Jakova Okova. “Užasno mu je važno da ima sve pod kontrolom...”

“Ovaj kolut ne mijenja ničiju ličnost. Moj izum samo daje ljudima zalet. Samo im pokaže što je moguće. Nakon nekog vremena svatko se zasiti koluta, svi krenu tražiti ono zanimljivije. Traže ono pravo: užitak. A to već nije jebanje, pazi, nije čak ni seks. To je, da prostiš, vođenje ljubavi.”

Supruga je šutjela.

“Ličnost se mijenja, iz temelja i munjevito, to je istina. Ali mijenja se samo zato što je iskusila pravi orgazam, bez tjeskobe, bez neugode. Što se mijenja? Sve; odnos prema radu, prema moralu; prisilu, osjećaj dužnosti i osjećaj krivnje zamjenjuju hrabrost, kreativnost, nepristajanje na licemjerje, protest protiv laži, snaga da se ide protiv struje... Ljudi koji se mogu predati potpunom orgazmu su spontano dobri. I blagi i nježni. A jaki.”

Daleko na sjeverozapadu pojavio se helikopter.

“Vaš muž je u jako dobroj formi”, rekao je barba. “Stišće ko lud, nisam mislio da će toliko izdržati.”

“Da, on je u jako dobroj formi.”

Barba je ustao, brodica se zaljuljala.

“Možda jesam idealist. U principu, htio sam pomoći. Čak i njemu. Njemu prvenstveno. Čuj, mislim da ovi dolaze vidjeti što je s vama.” Barba je gledao u daljinu iz koje je stizao helikopter. Helikopter je izgledao uvjerljivo službeno. “Hoćeš mi pomoći da pretovarimo tvog tajnog agenta na vaš brod?”

306

Supruga Jakova Okova i barba nježno su uhvatili pazuha i noge Jakova Okova i prenijeli tajnog agenta na luksuznu palubu jahte serije Nimbus Rdys, model 280 coupe. Jakov Okov duboko je i sladostrasno stenjao. Kroz maglu je shvaćao što rade s njim, ali nije mu bilo stalo.

“Mislim da ga nikad niste vidjeli ovakvog. Ovako ranjivog.”

“Kako ćemo se mi vratiti u luku? Ja ne znam voziti ovo čudo!”

“To ti je skroz jednostavno. Ja ću ti pokazati.”

“Znate, gospodine Depikolozvane... vi ste nekako okej.”

“Motor se pali ovdje.”

“To znači da će se i Jakov promijeniti?”

Barba Tripun slegnuo je ramenima. Supruga Jakova Okova pritisnula je odgovarajuće dugme i moćni je motor startao. Usamljeni službeni helikopter bio je već prilično blizu.

Ljudi vole pamtit i gdje su bili i što su radili u nekom povijesnom momentu. Povijesni moment kad su se u Predsjedničkim dvorima uključile kamere, kada je dr Josip Jozo Bambadava, treći domoljubno izabrani predsjednik i državni te nacional-

ni poglavica Druge Republike, počeo svoj "Došlo je vrijeme" govor, u kojem će, kako znamo, mirno i nježno obavijestiti naciju da mu je dosta predsjednikovanja, da će raspisati izvanredne izbore koje će nadzirati višestranačko tijelo uz nezavisne promatrače, da se ne kani ponovno kandidirati, da želi provesti ostatak života s osobom koju voli, vozeći bicikl po prirodi i čitajući knjige – u tom je povijesnom momentu Jakov Okov, honorarni tajni agent, ležao na suncu na palubi luksuzne jahte, utonuo u velebno sladak iscrpljeni san; u tom je povijesnom momentu supruga Jakova Okova, i dalje gola, ali utonula u razmišljanje, premećući po prstima zeleni kolut, po prvi put u životu vozila luksuznu jahtu prema Murteru; u tom je povijesnom momentu Tripun Depikolozvane, ribar rekreativac, gledao galeba koji je lijeno plovio visoko nad njegovom brodicom, i helikopter negdje na jugu; u tom su povijesnom trenutku dva agenta jedne od tajnih službi iz službenog helikoptera neuspješno pokušavali dobiti radiom ili jahtu Jakova Okova ili rezidenciju visokog državnog dužnosnika koji ih je poslao u misiju nadziranja; u tom je povijesnom trenutku, osim osamdeset i pet kolutova u kutiji u štivi brodice *Kirka*, u maloj zemlji postojalo i bilo u upotrebi još barem deset tisuća zelenih kolutova; da i ne spominjemo "uradi sam" upute na najrazličitijim jezicima, izvještene na Internet stranicama širom svijeta.